

Flori de erin

Păcatul strămoșesc

În numărul următor (decembrie 2012)

Providența Divină

„Speranța noastră este mereu în mod esențial și speranță pentru ceilalți; numai așa ea este într-adevăr speranță și pentru mine. Ca și creștini noi nu ar trebui niciodată să ne întrebăm numai: cum mă pot mântui pe mine însumi? Ar trebui să ne întrebăm și: ce anume pot face pentru ca alții să fie mântuiți și să apară și pentru alții steaua speranței? Atunci am făcut maximul și pentru mântuirea mea personală” (BENEDICTUS PP. XVI; Spe salvi, nr. 48)

Scopul revistei:

Ne însușim scopul revistei vechi (1932-1936) - redactor fondator pr. prof. Teofil Bălibanu - și o dorim pe Sfânta Terezia de Pruncul Isus ca patroana și a acestei noi ediții, rugându-o să mijlocească pentru noi darurile de care avem nevoie pentru a oferi nutremânt sufletesc tuturor colaboratorilor și cititorilor.

Ne adresăm în mod special sufletelor tinere, adică acelor persoane cu vârsta între 8 și 80 de ani, care doresc să crească mereu, ca florile de mai și, în fiecare zi, acumulează cunoștințe noi din diferitele domenii ale științelor. Acestea noi îi vom adăuga știința iubirii de Dumnezeu și a iubirii de oameni - cele două aripi ale sufletului cu care, prin cunoașterea și trăirea adevărilor religioase, putem urca spre Cer și spre propria noastră împlinire. Constatăm că oamenii acestui început de mileniu nu mai suportă să fie stăpâniți, dar au o mare sete de a fi iubiți. Din buchetul "flori de crin" va iradia iubirea Dumnezeului părinților noștri, Cel care la Bethleem S-a coborât în istorie ca o realitate și rămâne pururi în istorie, ca posibilitate ontologică pentru îndumnezeirea omului și transfigurarea creației (pr.R.P.).

Cuprinsul

Editorial	ROMUL POP	Păcatul strămoșesc	3
Teologie	GHEORGHE ȚURCAȘ	Căderea în păcat a primilor oameni	4
	ANTON MOISIN	Examenui Mariei	7
Memoria activă	X X X	Părintele Laurențiu Bran, traducător al lui Mihai Eminescu	9
Sinaxar	PAUL MAIBERGER	Osea, profetul tandreții lui Dumnezeu	9
Amvon	MIHAI TEGZEȘ	Statornicia Domnului dă posibilitatea păcătoșilor să sărbătorească	13
Lumea în care trăim	CRISTIAN LASLO	A Șaptea Întâlnire Modială a Familiilor - Milano 2012	15
	IOAN ȘANTA	Întâlnirea copiilor și a tinerilor din Protopopiatul Șimleu	20
	FLORICA BODEA	Proiect de voluntariat – Tabără de vară – la Șimleu, Valcău, Plopiș, Sâg, Horoatul Crasnei	21
	CRISTIAN TERHEȘ	Pelerinaj la biserica lui Vasile Lucaci	23
	FLORICA BODEA	Resfințirea Mănăstirii din Șumal în urma lucrărilor și acordarea tunsurii călugărești	26
	FLORICA POP	Darul Sfintei Fecioare de la Fatima	27
	NARCISA MAGHIARI	Peste 100 de pelerini greco-catolici au ajuns azi la Sighet după ce au parcurs pe jos 165 km din satul Badacin	30
	FLORICA POP	Radio Maria – o rază de lumină pentru sufletul tău	31
	X X X		

Apare trimestrial cu binecuvântarea **P.S. Episcop Dr. VIRGIL BERCEA** (ca supliment al revistei eparhiale VESTITORUL, ISSN 1454-8526) editată de **VICARIATUL SILVANIEI** – Vicar foraneu GHEORGHE ȚURCAȘ. Redacția: Șimleu Silvaniei, Str. Libertății, bl. L40, sc.C, ap. 12 (pr. Cristian Borz)
e-mail: floridecrin@yahoo.com

Redactor fondator a noii serii: Pr. ROMUL POP(0751.241.063; romul_pop@yahoo.com)

Redactor șef: Preot CRISTIAN BORZ (0260-678956; 0740-696187) prcristianborz@yahoo.it

Redactori: ing. TEODOR POCOLA (0741-091253)

Posta redacției: Costul revistelor primite cu taxă ramburs sau plata abonamentului Vă rugăm să le depuneți în contul bancar al Protopopiatului Greco-Catolic, Șimleu-Silvaniei, RO49RZBR0000060003923258 Raiffeisen Bank. Pentru **abonamente** (15 RON pe an) comunicați cu Pr. Cristian Borz (0260/678956; 0765276302)

EDITORIAL

Păcatul strămoșesc

Cartea Genezei folosește un limbaj metaforic în istorisirea căderii în păcat a protopărinților, însă ea ilustrează un eveniment primordial, un fapt care a avut loc *la începutul istoriei omului*. De atunci

întreaga istorie umană este marcată de greșeala originară liber consimțită de primii noștri părinți.

Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său și l-a statornicit în prietenia Sa. Făptură spirituală, omul nu poate trăi această prietenie decât sub forma supunerii de bunăvoie față de Dumnezeu.

În spatele opțiunii de neascultare a primilor noștri părinți se află o voce înșelătoare, ostilă lui Dumnezeu, care îi aruncă în moarte.

Omul, ispitit de diavol, a lăsat să se stingă în inima sa încrederea față de Creatorul său și, abuzând de libertatea proprie, *nu s-a supus* poruncii lui Dumnezeu; *s-a preferat* pe sine lui Dumnezeu și prin aceasta l-a disprețuit pe Dumnezeu, împotriva exigențelor sale de creatură și, deci, împotriva propriului bine.

Creat într-o stare de sfințenie, omul era destinat să fie pe deplin "îndumnezeit" de Dumnezeu în glorie. Sedus de diavol el a voit *să fie ca Dumnezeu*, dar "fără Dumnezeu și punându-se pe sine înaintea lui Dumnezeu, nu conform cu Dumnezeu".

Consecințele dramatice ale neascultării: Adam și Eva pierd harul sfințeniei originare, armonia în care erau este distrusă, stăpânirea facultăților spirituale ale sufletului asupra trupului este nimicită, unirea dintre bărbat și femeie este supusă tensiunilor, relațiile lor vor fi marcate de poftă și de tendința de dominare; armonia cu celelalte creaturi este ruptă, întreaga creație vizibilă a devenit pentru om străină și ostilă. Din cauza omului, făptura este supusă "deșertăciunii" (Romani 8,20), iar omul "se va

întoarce în țărâna din care a fost luat" (Gen 3,19). Prin păcatul strămoșesc *moartea își face intrarea în istoria omenirii*.

Transmiterea păcatului originar la toți oamenii este un mister pe care nu-l putem înțelege pe deplin. Știm însă prin Revelație că Adam primise sfințenia și dreptatea de la început pentru întreaga natură umană, nu numai pentru el. Cedând în fața ispititorului, Adam și Eva săvârșesc *un păcat personal*, însă acest păcat afectează *natura umană* pe care ei o vor transmite urmașilor *într-o condiție decăzută*. E un păcat ce se transmite, prin propagare, la toată omenirea, adică prin transmiterea unei naturi umane private de sfințenia și de dreptatea de la început.

Botezul, dăruind viața harului mântuitor al lui Cristos, șterge păcatul strămoșesc și îl întoarce pe om spre Dumnezeu, însă consecințele acestui păcat asupra naturii, slăbite și înclinate spre rău, persistă în om și îl provoacă la luptă spirituală. De aceea întreaga istorie a oamenilor este străbătută de o bătaie aprigă împotriva puterilor întunericului. Aceasta a început de la origini și va dura până în ziua cea de apoi. Prin această înfruntare, omul trebuie să se lupte neconținut pentru a adera la bine și nu-și poate dobândi unitatea lăuntrică decât cu mari eforturi, cu ajutorul harului lui Dumnezeu.

Cu optimism. Știind că victoria repurtată de Cristos asupra păcatului ne-a dăruit bunuri mai mari decât cele pe care ni le-a luat păcatul, căci așa zice Scriptura (Romani 5,20): "Acolo unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul".

Iubiți cititori fideli ai *Florilor de Crin*, pentru Dumneavoastră am cules aceste cuvinte, atât de sintetic înscrise în CBC, 390-420, dorind ca ele să vă lumineze credința și să vă întărească pe calea spre paradisul pierdut, ale cărui porți ni se pot deschide încă de aici, de astăzi, de acum, pentru că, iată, *împărăția lui Dumnezeu este în lăuntru nostru*. S-o redescoperim! **Pr. R. Pop**

TEOLOGIE

Căderea în păcat a primilor oameni

Lumea a fost creată de Dumnezeu pentru om, spre folosul, binele și fericirea lui.

Omul creat de Dumnezeu era liber, iar libertatea era măreția personalității lui, având astfel putința să trăiască în sfințenie, prin strădania lui proprie și ajutat de harul Celui ce l-a creat și care îi purta marea de grijă.

Tot ceea ce a creat Dumnezeu a fost bun, deci inclusiv omul, ca și condițiile în care el trăia. Prin Dumnezeu întâii oameni au fost înzestrați cu toate calitățile fizice și spirituale, cu puterile necesare ajungerii menirii Sale înalte, ei fiind chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Putem deci conchide de aici că ei au fost într-o stare de fericire și perfecțiune. Însuși Cuvântul lui Dumnezeu face constatarea că toate câte se făcuseră erau "foarte bune" (Gen.1,31), expresie care se referă și la primii oameni.

În același timp ei erau într-o stare de nevinovăție, căci deși le erau cunoscute toate lucrurile și aveau voință liberă de a alege între bine și rău, dintru început ei au urmat numai voia lui Dumnezeu, adică binele. Toate puterile lor trupești și sufletești erau întrebuințate spre bine.

Nicio tulburare și nicio luptă nu erau în om atunci, căci mintea sa stăpânea, rațiunea sa era luminată și clară, sănătoasă și fără prejudecăți, netulburată și liberă de rătăcirii. *"Oare nu era plin de înțelepciune și de știință acela care a putut da nume convenite animalelor, păsărilor și fiarelor, potrivit firii și*

obișnuințelor fiecăreia ?" se întreabă Sfântul Ioan Gură de Aur.

De asemenea omul era perfect și în latura morală. Voința lui era curată și dreaptă, și, deși liberă, se supunea rațiunii ce cunoștea pe Dumnezeu și deci binele. Neexistând nici o dezarmonie între suflet și trup și iubind numai ceea ce era bun, omul putea să săvârșască binele fără luptă lăuntrică și fără piedici. Nevinovăția lor se vedea și din faptul că deși Adam și Eva erau goi, nu se rușinau, nu pentru că nu și-ar fi cunoscut goliciunea, ci pentru că nicio poftă contrară voinței lor, deci și binelui, nu-i învinseseră.

și trupul omului avea perfecțiunea originală. Trupul era perfect sănătos, lipsit de dureri, suferințe și boli, care sunt consecințe ale păcatului. (Gen. 3,16). Pe lângă aceste calități omul a

fost menit să fie și cu trupul nemuritor. *"Căci Dumnezeu n-a făcut moartea... Dumnezeu a creat pe om spre nestrăcăciune iar moartea a intrat în lume prin pisma diavolului"* (Întel. Sol.1,13 și 2,23-24).

Tot așa condițiile de viață erau cele mai bune cu putință pentru om. Natura și vietățile nu se opuneau cu nimic stăpânirii omului, aflându-se în armonie, iar munca (Gen.2,15), ca mijloc uman de susținere a vieții și de progres al ei, era mai mult o plăcută exercitare spre întărirea puterilor fizice și intelectuale.

Trăind în bine și urmând în mod liber voia binele, primii oameni se aflau în

comuniune spirituală cu Ziditorul, care le împărtășea harul Său. Starea lor se caracteriza astfel printr-o desăvârșită armonie cu ei înșiși, cu Dumnezeu și cu natura înconjurătoare.

Adam era acum fără păcat nu pentru că nu ar fi fost capabil să păcătuiască, ci pentru că Dumnezeu l-a făcut prin fire fără de păcat și pentru că la început, prin voia sa liberă, urma întrutotul binele sau voia lui Dumnezeu. Avea putere să progreseze în bine, ajutat de harul dumnezeiesc, dar și să aleagă răul. Nepăcătuirea era ținta la care el putea să ajungă urmând binele.

În această stare primii oameni au fost din punct de vedere spiritual asemenea îngerilor.

Desăvârșirea morală a omului nu se poate atinge fără contribuția personală, fără hotărârea în deplină conștiință și libertate pentru bine, și fără efort și activitate în acest sens. De aceea Dumnezeu nu l-a făcut pe om ca pe o ființă automată, ca pe un robot, ci a dat deplină libertate personalității sale și a stabilit pentru protopărinți cadru și condiții de viață fericită, în care să-și poată realiza fără greutate menirea. Pentru dezvoltarea puterilor fizice, le-a dat munca și grija paradisiului (Gen.2,15), pentru exercițiul și dezvoltarea puterilor spirituale și limbajului a pus bază vieții sociale, orânduid căsătoria și înmulțirea (Gen.1,28; 2,24), i-a făcut stăpâni peste pământ și cele ale pământului, demnitate care implică și cunoașterea naturii, deci știința și progresul continuu al acesteia.

Alături de toate acestea, Dumnezeu îl supune și unei încercări. Ca să le încerce ascultarea, Dumnezeu îi oprește pe Adam și Eva să guste dintr-un anume pom pe care-l numește pomul cunoștinței binelui și al răului, dându-le astfel prilejul ca să-și poată arăta prin faptă și ascultare dragostea și recunoștința față de Ziditorul și de a se statornici și progresa pe calea binelui, câștigând și o vrednicie

personală. Porunca era și simbolică, aducându-i aminte omului de supremul Stăpân și Creator a toate. Nu e poruncă tiranică, fiind foarte ușor de îndeplinit, ci o manifestare a bunătății și înțelepciunii divine, dată pentru a-l înălța pe om, nu pentru a-l coborî.

Porunca era una, unică, dar cuprindea în sine întreaga lege morală și de aceea însemnătatea ei era deosebită, fiind însoțită de urmări grele în cazul nepăzirii ei.

Cel care a primit porunca a fost Adam, împărtășind-o și Evei. Fericirea primilor oameni în raiul pământesc a ținut atâta timp cât ei și-au păstrat nevinovăția și au ascultat de Dumnezeu, rămânând pe calea binelui. Dar cu toată purtarea de grijă a lui Dumnezeu, în virtutea libertății sale, omul cade. Drama acestei căderi e descrisă în cap. 3 al Genezei. Împins de invidie față de fericirea omului, diavolul, îngerul căzut de la starea de har tot prin neascultare față de Dumnezeu, ispitește pe om în chipul unui șarpe, reușind să-l determine să calce voia dumnezeiască. El se adresează întâi Evei, fire mai sensibilă în fața mării, încolțindu-i în suflet îndoială și neîncredere în Dumnezeu, pe care-L prezintă ca egoist și invidios, care vrea să împiedice desăvârșirea omului, căci de aceea l-ar fi oprit să mănânce din pomul cunoștinței binelui și al răului.

Ispita trezește întâii perechi de oameni și mândria, prezentând fructul oprit ca având putere de a da celui ce-l consumă independență absolută față de Dumnezeu, ca și ridicarea pe aceeași treaptă cu Dumnezeu în privința însușirilor ființiale.

Mândria, odată încolțită în inimă, crește și invadează tot sufletul și astfel Eva calcă cea dintâi poruncă. La îndemnul Evei, Adam care trece prin aceleași stări sufletești, săvârșește același păcat cu urmări atât de grave.

Acesta a fost păcatul strămoșesc sau starea de păcătoșenie a naturii umane căzute. Urmările lui s-au răsfrânt nu numai asupra făptuitorilor ci și asupra tuturor urmașilor lor, deci asupra întregului neam omenesc. Imediat după săvârșirea neascultării s-a trezit în primii oameni conștiința vinovăției, căci și-au dat seama de greșeală. Dar în loc de a și-o recunoaște cu căință, ei se ascund de la fața lui Dumnezeu. Ba Adam încearcă să atribuie Evei vina, care la rândul ei o pune în sarcina șarpelui-diavol. Nici un cuvânt de iertare, de căință sau de întoarcere, definitivând astfel desprinderea de Dumnezeu.

Urmările sau consecințele păcatului strămoșesc se arată în primul rând prin pierderea nevinovăției, prin care omul era în comuniune cu Dumnezeu. Oamenii au pierdut harul divin și chipul lui Dumnezeu din ei a slăbit enorm. Schimbarea adusă de păcatul strămoșesc s-a manifestat prin întunecarea minții, înrăirea spirituală și slăbirea voinței. Lumina minții scade în așa măsură încât Adam și Eva ajung să-și închipuie că se pot ascunde într-un tufiș de la fața Celui omniprezent și atotvăzător; inima își pierde curăția și e cuprinsă doar de frică și rușine în fața Domnului. Voința, deși liberă, se aservește răului, poftelor și ispitelor, e înclinată mai mult spre rău decât spre bine. De asemenea omul a pierdut armonia vieții și nemurirea. El a devenit muritor cu trupul și viața lui s-a îngreunat enorm, trebuind ca prin munca aspră să smulgă naturii sălbătăcite cele necesare traiului vieții. A cunoscut pentru prima dată durerea, necazul, suferința, boala, neînțelegerile, mânia, ura, răutatea. Blestemul păcatului strămoșesc s-a întins și asupra naturii odată cu limitarea stăpânirii omului asupra ei.

Astfel păcatul strămoșesc în care omul a căzut cu totul liber și conștient, chiar dacă ispita a venit dinafară, a fost

nu numai o simplă călcare a voinței lui Dumnezeu, ci a produs în om o adevărată stare de păcătoșenie, ce s-a transmis tuturor descendenților lui Adam și al Evei, devenind păcat ereditar, răsfrângându-se, nu ca act, ci ca stare, asupra tuturor oamenilor. Astfel în Psalmul 50 se spune: *„Întru fărădelegi m-am zămislit și întru păcate m-a născut maică-mea”*. În Noul Testament Apostolul face lumină în mod clar: *„De aceea, precum printr-un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, tot așa moartea a trecut la toți oamenii, pentru că în acela toți păcătuiesc”* (Rom. 5,12). Omul fiind aici Adam.

În nemărginita Sa bunătate, Dumnezeu nu l-a părăsit pe om nici după căderea în păcat, nu l-a dat definitiv pierzării, după merit, („plata păcatului este moartea”), preștiind că el va cădea. În virtutea acestei preștiințe, El a hotărât din veșnicie modalitatea răscumpărării acestui păcat, care a adus o gravă lezare a ordinii morale divine. Pedepsind doar în mod vremelnic păcatul strămoșesc al întîilor oameni, Dumnezeu le-a făgăduit încă de atunci că le va trimite un Mântuitor, care va răscumpăra acest păcat, restabilind ordinea morală știrbită, sau, cu alte cuvinte, va împăca pe om cu Creatorul. Timpul și modul concret de împlinire n-a fost dezvăluit, omenirea trebuind să aștepte plinirea vremii.

Am prezentat până acum: Dovezi ale existenței lui Dumnezeu; Însușirile lui Dumnezeu; Dumnezeu în Sfânta Treime; Învățătura despre creație; Dumnezeu - creatorul primilor oameni; căderea în păcat a primilor oameni, urmând ca în numărul următor să prezentăm învățătura despre DUMNEZEU – PRONIETORUL.

Preot Țurcaș Ghorghie
Vicar foraneu al Silvaniei

TEOLOGIE

Examenul Mariei

Citeam într-o carte: *"cel mai uimitor lucru la Preacurata Fecioară Maria a fost credința ei"*. Meditând la aceasta afirmație, i-am dat dreptate. Viața ei, de când a intrat copilă fiind în Biserică și până la ultimele clipe, a fost un adevărat imn al credinței trăite. Numai o singură scenă vom aminti aici și este destul. Cristos, mort, este coborât de pe cruce. Maria ține în brațe trupul neînsuflit.

Totul s-a terminat pentru cei din jur. Gloata doritoare de ucidere a iudeilor s-au risipit. Fariseii și cărturarii s-au dus și ei mulțumiți pe la casele lor. Apostolii lui Isus au fugit. De jur-împrejur, cât ține aproape toată lumea cunoscută a antichității, Imperiul Roman păgân răsufla ca un monstru uriaș. Câtă vreme Isus era viu, cuvântul Său dădea speranță și curaj. Acum el zace răpus. Sângele îi picură lin din răni, căzând în țărână, parcă în ritmul răsuflării

monstrului păgân întins până la marginile lumii. Oare nu este limpede a cui este victoria? Iudeii și pagânii romani au biruit împreună. Isus este părăsit și mort. Orice speranță pare o nebunie. Dar Maria a rămas să plângă. Și ea, într-adevăr plânge cu întreaga ființă. Ar putea să-și plângă viața ei, ce pare risipită. De mică și-a lăsat familia, ca să se încredințeze lui Dumnezeu în Biserică. După ani lungi, iată Arhanghelul Gabriel o anunță că Spiritul Sfânt va aduce un rod sfânt în sânul ei. Va trăi de-acum pentru a-l ocroti și a-l crește, îndurând umilițe, exilul în Egipt, grijile vieții unei familii sărace. Iosif, ocrotitorul ei și al lui Isus, a murit după un timp. Acum a murit și Isus, lumina vieții ei. Pentru ce am suferit se poate întreba Maria, numai pentru ca să îngrop un vis? Dar nu se gândește la ea, ci doar la imensa suferință și nedreptate pe care a îndurat-o Isus de la oameni. Plânge pentru că o copleșește durerea izvorâtă din iubirea ei de mamă. Însă credința îi rămâne neclintită, în pofida celei mai cumplite evidențe care vin să o contrazică: moartea.

Moartea și întreaga lume sunt împotriva ei, dar în plăpânda sa ființă credința nu părăsește cu nimic, păstrându-și lumina simplă, curată și biruitoare pe care a avut-o întotdeauna. Noaptea s-a lăsat cumplită și totală peste lume, dar sufletul Mariei rămâne candelă în care harul dumnezeiesc vestește zorile atotbiruitoare ale creștinismului.

Era harului și-a anunțat puterea în Maria. Cu adevărat este uimitoare credința Preasfintei Fecioare.

Și totuși, mai târziu, adâncind meditația, am început să mă întreb oare nu cumva iubirea sa este și mai uimitoare? pentru că nici-o inimă de mamă nu a suferit adâncimea suferinței Mariei, iar ea nu a răspuns decât cu o sublimă iubire față de toți oamenii, fără deosebire. De două mii de ani ea este mijlocitoarea și nădejdea păcătoșilor, și luptă pentru fiecare dintre noi ca o mamă pentru copilul ei. Credința ei a fost pusă la încercare doar în anii vieții sale pământești, în vreme ce iubirea îi este încercată de două mii de ani, de către miliarde de oameni, care se întrec parcă în păcate, ofensând suferința Fiului ei dumnezeiesc. Câți oare s-au mai fi salvat, dacă nu intervenea mijlocirea Mariei pe lângă Cristos-Dumnezeu? Iubirea Maicii noastre cerești este dovedită de numeroasele sale apariții de-a lungul secolelor arătându-se atât preocupată și îngrijorată de soarta păcătoșilor, căroro le venea în întâmpinare cu milă.

Dar gândul merge mai departe, uimindu-se nu mai de credință și iubirea Preasfintei Fecioare, ci și de smerenia și ascultarea ei față de voința lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a obligat-o să devină mama Fiului Său. Ea putea să spună »NU«, atunci când a venit Arhanghelul. A spus însă: »Iata roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău«. Cu această umilă ascultare, Maria a schimbat istoria lumii. Dacă nu spunea cuvântul »fiat« (fie), nu ar fi fost nici întrupare a Fiului și nici mântuirea lumii. Pentru a-l spune, în mod total, neconditionat a fost nevoie de multă credință, de multă iubire și de multă smerenie. Acestea i-au aplecat libera voință spre ascultare și astfel a devenit

Mama lui Dumnezeu și Mama Cerească a oamenilor. Nici nu s-a gândit la această glorie, ci numai la ascultarea de Dumnezeu.

Da, Maria a fost »chivot poleit cu Spiritul«, tabernacol al harurilor revărsate de Dumnezeu. De la ea avem exemplul forței de neînving pe care o au credința, iubirea, smerenia și ascultarea de Dumnezeu. Prăbușirea celui mai teribil imperiu al istoriei, Imperiul Roman, și-a avut începutul în credință scăldată în lacrimi, dar neclintită din sufletul Mariei, când îl ținea pe Fiul ei mort în brațe și când pentru toți ceilalți părea totul pierdut. Meditând la Maria, care a fost oglinda cea mai curată în care s-a răsfiat sfințenia lui Dumnezeu, rămânem coplesți de sfințenia, frumusețea și iubirea lui Dumnezeu.

La sărbătoarea Maicii Domnului, să ne rugăm Maicii noastre cerești să mijlocească de la Fiul ei dumnezeiesc harurile credinței, iubirii, smereniei și ascultării de Dumnezeu, pentru ca să trecem biruitori prin valurile vieții și să fim alături de ea în viața veșnică.

Pr. Prof. Dr. Anton Moisin

MEMORIA ACTIVĂ

Părintele Laurențiu Bran, traducator al lui Mihai Eminescu

Laurențiu Bran s-a născut în 1865, în Tohat, comună pe valea Someșului, în apropiere de Cehu Silvaniei. A învățat la gimnaziul din Sighetu Marmăției în 1886, iar apoi și-a continuat studiile la seminariul teologic din Gherla, pe care l-a absolvit în 1890, an când s-a căsătorit cu Leontina Bran (1874-1941) și a fost hirotonisit ca preot. A slujit mai întâi în Băița de sub Codru, apoi în Someș-Săplac (Alunișul de azi). Fratele mai mic al

memorandistului Emil Bran, senator de Maramureș, apoi de Sălaj, vicar de Șimleu Silvaniei, canonic de Oradea. Văr cu poetul și pedagogul Petre Dulfu, autorul *Isprăvilor lui Păcală*. A murit în 1942. Cunoaștem existența a doi copii: Emil (1896-1897) și Reghina (căsătorită cu preotul Ioan Podoabă, mamă a patru fete).

Laurențiu Bran este primul traducător român al lui Mihai Eminescu în limba maghiară, traducere apărută încă în timpul vieții poetului (ianuarie 1889). A utilizat ca sursă ediția Maiorescu. Membru sânguincios al A.S.T.R.A., după Primul Război Mondial conduce Despărțământul Jibou, înființează biblioteci populare în satele din zonă și organizează cursuri de alfabetizare a adulților. Redactor-șef, apoi editor al revistei *Sălajul* (1920-1929, 1933), publică și în alte reviste ardelenene sau sălăjene traduceri, articole de istorie, culegeri de folclor.

Volum publicat: Antologia de traduceri *Román költőkből* (Din poezii români), în colaborare cu Révay Károly, Baia Mare, 1909 [1910?]

SINAXAR

Osea, profetul tandreții lui Dumnezeu

Numele „Hoshea”, preluat în greacă prin *Osaē* și în latină cu *Osee*, este forma prescurtată de la *Hosha-ja*, „Jahve a salvat”. Aceeași semnificație are și numele *Jo-shua*, care în timpul post-exilic a devenit *Jeshua*, transcris în greacă și latină cu *Jesus*. Verbul

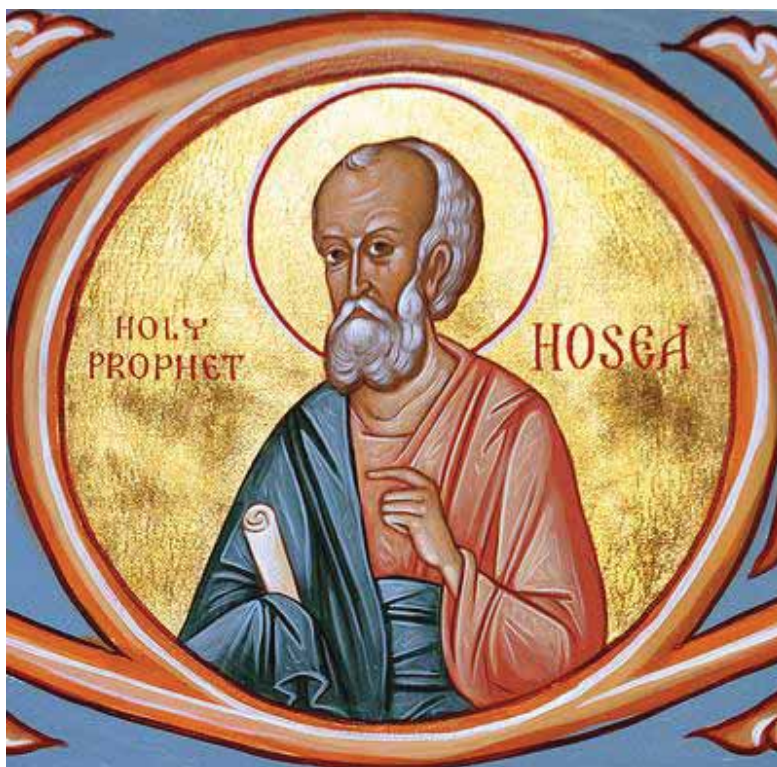
jasha, prezent în numele Osea înseamnă a salva, a veni în ajutor, a scoate din pericol; același verb este prezent și în cunoscuta aclamație liturgică *Hoshianna* (Hosana!), care înseamnă „Vino în ajutorul nostru!”.

Osea este primul din cei „Doisprezece profeți minori”, unde „minori” se referă la mărimea cărților care le poartă numele și nu la importanța lor. Cu fiecare profet, de fapt, revelația divină face un salt calitativ spre universalismul mântuirii și purificarea imaginii despre Dumnezeu.

Primul loc pe care îl ocupă acest profet se datorează probabil extinderii cărții lui, cea mai amplă dintre cele douăsprezece, sau faptului că el, în momentul redactării celor Doisprezece profeți minori, era considerat profetul cel mai vechi dintre toți. Dar dacă se ia în considerare perioada în care și-a desfășurat activitatea, primul loc i-ar reveni profetului Amos.

Profilul simbolic al figurii sale istorice

Nu cunoaștem nimic despre evenimentele personale referitor la Osea, în afară de căsătoria lui simbolică. Tatăl se numea Beerî, dar nu se știe locul de origine a profetului. Întru cât activează în regatul de Nord, pare logic să ne gândim că este originar din acel ținut. Limbajul său liric, ale cărui imagini depășesc în intensitate pînă și pe cele din profetul Isaia, trădează gustul său pentru frumos și o cultură neobișnuit de elevată pentru vremea respectivă. Nu putem spune însă dacă Osea aparținea cercurilor sacerdotale ori celor profetice, sau dacă avea o meserie precisă. A fost activ pentru scurt timp, circa un deceniu, după Amos, primul dintre profeții scriitori, care printre altele a prorocit pentru o

perioadă mult mai lungă decât Osea, circa 25 de ani.

Din antetul cărții deducem că a fost activ în timpul lui Ieroboam al II-lea (782-747), rege al regatului de Nord. Alături de acest rege, sunt menționați alți patru, din regatul de Sud: Ozia sau Azaria (767-739), Iotam (739-734), Ahaz (734-728) și Ezechia (728-699). Din cartea lui, rezultă că el nu a văzut apusul regatului de Nord, al cărui ultim rege se chema tot Osea (731-722), încheiat în 722 î.C. În acel timp, era activ în regatul de Sud profetul Isaia, care a primit vocația câțiva ani mai târziu decât el, mai precis în anul morții regelui Ozia (739). Spre deosebire de Isaia, însă, pentru Osea nu avem nicio povestire a vocației.

Cuvinte de foc pentru nedreptatea prosperității

În timpul lui Osea, regatul de Nord se bucura de o perioadă extraordinară de prosperitate economică și comercială, după ce Damascul a fost supus de asirieni și nu

mai putea continua să prădeze sistematic Israelul; asemenea condiții de bunăstare permiteau straturilor superioare ale populației să ducă o viață de risipă și lux (condamnată de Amos cu cuvinte de foc). Mentalitatea avidă a bunăstării îi făcea pe cei bogați să uite de datoriile față de Dumnezeu și față de aproapele, ceea ce se traducea în nedreptate și asuprire, precum și într-un cult religios lipsit de suflet. Poporul, ținut în ignoranță, se îndepărtase atât de mult de Iahve, încât prefera adorarea vițelului de aur din Samaria, baalii și astartele.

Căsătoria simbolică: viața devine profeție

Osea este chemat să reprezinte această cădere față de Iahve în propria viață, în propria experiență matrimonială. Idolatria era considerată de profet o adevărată prostituție. Cartea începe astfel cu o poruncă neobișnuită din partea lui Dumnezeu adresată profetului: să-și ia de soție o prostituată sacră și să procreze cu aceasta fii de prostituție. Ca justificare pentru această poruncă, ciudată în ochii profetului ca și în ochii noștri, se spune: „pentru că țara nu face altceva decât să se prostitueze, îndepărtându-se de Domnul” (1,2). Această acțiune simbolică, pusă la începutul activității lui Osea trebuia să fie o parabolă vie a raportului dintre Dumnezeu și Israelul infidel. Prostituata sacră sau cultuală era o prostituată de la templu care la cananei, în special la sanctuarele zeiței Astarte, se punea în slujba cultului fertilității. La origine, era o imitație pământească a căsătoriei dintre zeu și zeiță. În Dt 23,18 prostituția sacră, care probabil a găsit întotdeauna adepți în Israel, este foarte aspru condamnată. Cu o prostituată sacră ca soție, Osea putea să reproșeze Israelului, cu o evidență deosebită și în mod deosebit de drastic, scandalul

prostituției lui care constă într-o continuă cădere din pactul cu Dumnezeu. Fără gestul provocator și ciudat al lui Osea, care se căsătorește cu o prostituată, nici numele simbolice date fiilor lor nu ar fi de înțeles, fiind și ei destinați să trezească o reacție de nedumerire. Primul fiu, de parte bărbătească, din porunca lui Dumnezeu se va numi Iezreel, un nume simbolic destinat să prevestească sfârșitul monarhiei, întru cât câmpia Iezreel era scenariul faptelor revoluționare și crude ale lui Ieu, când a extirpat dinastia lui Ahab (cf 2 Rg 9, 24-27; 10,11). Al doilea copil, o fetiță, se numea „Lo-Ruhama”, „Nicio milostivire”, pentru a spune că Iahve a repudiat Israelul și nu mai nutrește față de poporul său niciun sentiment de milostivire. Faptul că prostituata l-a înșelat pe Osea și a avut copii cu un alt bărbat, nu poate fi dedus din lectura capitoului întâi. Poate fi dedus din capitolul 3, unde se repetă că Osea trebuie să ia de soție o prostituată. A doua căsătorie, încheiată într-un timp succesiv, a fost și aceasta un gest simbolic, destinat să vestească un proces de purificare, prin măsurile luate de Osea de a o împiedica pe soție să se mai prostitueze. Oricum, în ambele cazuri femeia era întruchiparea Israelului care îl neagă pe Iahve și cade în idolatrie.

Osea, profetul iubirii lui Dumnezeu

Osea a considerat raportul dintre Dumnezeu și Israel prin prisma iubirii. La iubirea lui Dumnezeu trebuie să corespundă iubirea Israelului: „pentru că iubire vreau și nu jertfă, cunoașterea lui Dumnezeu în locul arderilor de tot” (6,6). Ca o prostituată, Israelul a încălcat în continuu pactul de iubire cu Iahve, dându-se altor amanți, care erau zeii păgâni. Dacă în Amos, tema

dominantă este critica socială, în Osea domină critica culturală. Multele altare, pe care le-a construit Efraim – așa numește Osea regatul de Nord, menționând o parte pentru un tot – vor fi distruse, pentru că au devenit motiv de păcat pentru popor (8,11; 10,2). Preoților le sunt adresate acuze usturătoare (4,4), ca responsabili ai acestor activități rușinoase (6,9). Prin cuvinte aspre, Osea lovește în cultul lui Baal și în idolatrie, adică în violarea primei porunci: „Ei continuă să păcătuiască și cu argintul lor și-au făcut statui turnate, zei inventați de ei, toți lucru de mâna meșterilor. Acestora – ei spun – trebuie să le aduceți jertfe, și oamenii sărută viței de aur” (13,2). Dar Osea denunță și tristele condiții politice, pentru că regii neagă teocrația pentru a se refugia în diplomatie, în militarism și viclenii. În timpul activității lui Osea, într-adevăr, au fost asasinați patru regi în regatul de Nord: succesorul lui Ieroboam al II-lea, Zaharia, succesorul acestuia, Sallum, în 747, Pekachia în 740 și Pekach, în 731.

Osea, profetul unui Dumnezeu respins

Din cauza acestor păcate, Osea vestește o judecată teribilă, din care numai convertirea mai poate aduce o cale de scăpare pentru țară. Așadar, el invită: „Întoarce-te, Israele, la Domnul Dumnezeul tău, pentru că te-ai împiedicat în nelegiuirile tale. Pregătește cuvinte de căință și întoarceți-vă la Domnul, și spuneți-i: Iartă-ne orice fărădelege și dăruiește-ne cunoașterea binelui” (14,2). Dar profetul nu vede niciun indiciu de convertire. „Nu mai este credință, nici iubire, nici

cunoaștere de Dumnezeu în țară. Toți jură strâmb, mint,ucid, fură și sunt desfrânați, iar sângele vărsat curge peste sânge. Pentru aceasta, țara e în mare jale iar cei ce o locuiesc sunt fără vlagă” (4,2-4). Cu toate acestea, Osea este luat în derâdere și batojcorât: „un nebun face pe-a profetul, omul inspirat aiurește” (9,7). Israel persistă în păcat, în ciuda tuturor dovezilor de iubire din partea lui Iahve. Rar se găsesc în Scriptură expresii atât de tandre și incisive despre iubirea lui Dumnezeu față de oameni: „Eu îi atrăgeam cu legăturile bunătății, cu lanțurile iubirii. Eram pentru ei ca părinții care ridică la obraz pe copilul lor” (11,4). Din cauza indisponibilității la convertire, Israel va suferi exilul în Assur. Privind la trecut, Osea vede în dispariția regatului de Nord ocazia unui nou început. El nu denunță numai infidelitatea prezentului, dar vestește și mântuirea. Lucrurile vor fi din nou ca odinioară, ca atunci când poporul era sclav în Egipt. Iahve l-a scos pe Israel din robia Egiptului pentru a face din el, în deșert și pe Sinai, un popor sfânt. Aceasta se va repeta cu Israelul personificat în imaginea unei femei iubite: „De aceea, iată, eu o voi atrage la mine, o voi conduce în deșert și îi voi vorbi la inimă” (2,16). Israel va fi condus la izvoarele credinței sale și condițiile ideale din timpul lui Moise se vor repeta. Atunci Dumnezeu va încheia din nou un pact, un legământ nou (2,18-25) și va face ca poporul exilat să se întoarcă în pământul său. (Text inspirat și adaptat liber după Paul Maiberger, *Marile figuri ale Vechiului Testament*, Mainz 1990; tr.it., Brescia 1995).

AMVON

Statornicia Domnului dă posibilitate păcătoșilor să sărbătorească Duminica a XIV-a după Rusalii

În această pericopă – informându-ne că poporul iudeu a refuzat darul mântuirii – Isus accentuează faptul că Împăratul, Dumnezeu-Tatăl, insistă să invite, până când realizează proiectul Său: *"sala se umplu"*. Acest fapt ne învață că dorința lui Dumnezeu de a mântui, nu slăbește, în ciuda opoziției oamenilor.

Evanghelia ne spune că suntem cu toții invitați la Ospăț, chiar dacă din punctul nostru de vedere ne împărțim în răi și buni, vrednici și nevrednici, sfinți și păcătoși... Înainte de a-i vedea pe oameni buni sau răi, tari sau slabi, fragmentul evanghelic precizează că fiind iubiți de Împărat, toți sunt chemați să facă parte din împărăția Sa: *"Precum întru El ne-a și ales, înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără de prihană înaintea Lui, mai înainte rânduindu-ne, în a Sa iubire, spre înfierea întru El, prin Isus Cristos, după buna socotință a voii Sale"* (Ef. 1, 4-5).

Și în V.T. se vorbește despre o sărbătorire a *Alianței*. Este vorba de celebrarea înțelepciunii, a comuniunii cu Dumnezeu, un timp în care El distribuie darurile Sale dătătoare de viață, eliminând moartea. Aceasta este Împărăția lui Dumnezeu: Tatăl convoacă oamenii, pentru a le dărui adevărata înțelepciune, pentru a le reînnoi viața. Astfel, darurile pe care Dumnezeu le face "miresei" sale în VT sunt: dreptatea, bunăvoința, iubirea, fidelitatea și cunoașterea Sa.

Pentru Isus, celebrarea *Alianței* (nunta) se realizează în comuniunea Sa cu păcătoșii, peste care revarsă

mila gratuită a Domnului; Isus, care a venit pentru a-i mântui pe păcătoși, este semnul apropierei Împărăției lui Dumnezeu.

"Cei aleși" sunt toți oamenii, dar nu toți acceptă invitația. Prin urmare, "ales" nu este doar cel chemat de Domnul, ci acela care a acceptat invitația și s-a pregătit să participe cu demnitate la banchet, comportându-se în consecință.

La urma urmei, pericopa evidențiază că mântuirea este un dar, pe care Dumnezeu ni-l oferă gratuit. Omul trebuie să creadă, să se convingă de acest lucru. Din păcate, el este ispitit să se bazeze numai în ceea ce produce singur, cu mâinile sale. Se încrede doar în realizările pe care le-a înfăptuit. Omul este ademenit mereu să se auto-considerare "Mesia" (salvatorul) său, și să fie atent numai la propriile-i proiecte.

"A crede", înseamnă a accepta invitația de a-ți abandona viața în mâinile lui Dumnezeu, îndeplinind poruncile Sale. Aceasta nu este calea cea mai simplă sau ușoară, dar, ignorând-o, riscăm să intrăm în sala banchetului fără "haina" de nuntă, adică fără iubirea sinceră. Totuși, numai dacă respectăm în mod radical Scriptura, devenim din simpli invitați, oaspeți distinși ai Domnului.

Pedeapsa veșnică

Pedeapsa, pentru cei care nu răspund afirmativ invitației, este dură: *"Legați-l și aruncați-l în întuneric. Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților"*. Este vorba de "moartea definitivă" (Apoc. 20, 14). Inclusiv Sf. Pavel este explicit în acest sens: *"Nu*

știți că păcătoșii nu vor moșteni Împărăția cerurilor? Nu vă amăgiți: nici idolatri, nici adulterii, nici hoții, nici zgârçiiții, nici bețivii, nici calomniatorii nu vor intra în Împărăția cerurilor”.

Este necesar – cu siguranță – să fim mai atenți la Cuvântul Domnului. Să nu uităm că stă scris: *”Trimite-va Fiul Omului pe îngerii Săi, vor culege din împărăția Lui toate smintelile și pe cei ce fac fărădelegea și-i vor arunca pe ei în cuptorul cu foc; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților”* (Mt. 13, 41-42).

Într-un alt pasaj din Scriptură se precizează: *”Mulți sunt chemați, dar puțini aleși”*. Această expresie, nu trebuie să o înțelegem ca pe o descriere în prealabil a judecății finale, pentru că este un “proverb apocaliptic”, care – evidențiind seriozitatea propunerii lui Dumnezeu – are ca scop să ne stimuleze să trăim în respectarea poruncilor Domnului, permițându-I să ne ierte păcatele. Din nefericire, mulți vin la Biserică și ascultă învățătura, dar nu se străduiesc să o împlinească. Acestora, Isus le spune: *”Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine, cei ce lucrați fărădelegea”* (Mt. 7, 23).

Nunta veșnică

Încă de la botezul nostru am primit invitația, pe care nu ar trebui să o neglijăm, de a participa la ospățul Împărăției lui Dumnezeu. Omul trebuie să îndeplinească două condiții: să accepte invitația și să intre la ospăț – chiar dacă este un păcătos – dar să poarte haina potrivită.

Evanghelia afirmă că este o singură “nuntă adevărată” pe pământ: întâlnirea dintre Dumnezeu și om,

realizată prin mijlocirea Mântuitorului. Prin Isus, Domnul a încheiat o *Alianță* de iubire cu toți oamenii. Este Dumnezeu care a dorit să se căsătorească cu umanitatea. Invitații la ospăț nu pot fi triste, în timp ce Mirele este cu ei (cfr. Mt. 9, 15).

Ospățul continuu, nunta veșnică, este Raiul. În Paradis se vor împlini toate aspirațiile noastre, toate visele frumoase, vom experimenta bucuria plină și fără sfârșit, vom trăi în iubirea lui Dumnezeu.

Distrați, preocupați de multe lucruri, loviți de necazuri, nici nu mai cugetăm la fericirea Raiului. Uităm că ne trebuie un singur lucru: să acceptăm invitația Tatălui de a participa la Nunta Fiului Său, îmbrăcați în haina iubirii.

Pericopa ne cere să sărbătorim încă din viața aceasta și nu doar să muncim în via Domnului! Este vorba de banchetul la care Domnul cheamă toate popoarele. *Isus știa să postească, dar îi plăcea și să sărbătorească: înfăptuiește prima minune la nunta din Cana Galileii, onorează invitațiile la prânz ale lui Matei, Zaheu, Simon și Lazăr, înmulțește pâinile, sărbătorește la Cina cea de Taină, mănâncă dis de dimineață pe lac...*

Cei care au refuzat, evreii, adică aceia care pretindeau că știu bine Scripturile, au rămas pe dinafară. Acest fapt ne spune că pentru a participa la banchet, omul trebuie să dorească să-L întâlnească pe Domnul și să sărbătorească împreună cu Dumnezeu, adică să-și schimbe viața, să se convertească. Amin.

pr. Mihai Tegzeș

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

A Șaptea Întâlnire Mondială a Familiilor
-Milano 2012-

Întâlnirea Mondială a Familiilor – ce este și cine ia parte la ea?

Întâlnirile au fost stabilite de către Fericitul

Papa Ioan Paul al II-lea, începând cu Anul Internațional al Familiei din 1994. De atunci, la fiecare trei ani, Sfântul Părinte invită familiile din întreaga lume să împărtășească gândurile, dialogul, rugăciunea și să examineze în detaliu aspectele importante ale rolului familiei creștine în Biserică și în societate.

Toate întâlnirile mondiale de acest fel sunt organizate de către Consiliul Pontifical pentru Familii, în colaborare cu Eparhia aleasă ca și gazdă. Întâlniri anterioare au fost ținute în: Roma – „*Familia, Inimă a Bisericii și Inimă a Umanității*” (1994); Rio de Janeiro – „*Familia, Dar și Angajament, Speranță pentru Umanitate*” (1997); Roma (*Jubileul Familiei*) – „*Copiii, Primăvară a Familiei și a Societății*” (2000); Manila – „*Familia Creștină, Vestea Bună pentru Mileniul III*” (2003); Valencia – „*Transmiterea Credinței în Familie*” (2006); Mexico City – „*Familia, Profesor al Valorilor Umane și Creștine*” (2009).

Fiecare dintre întâlnirile anterioare s-a axat în general pe trei mari evenimente: un Congres teologico-pastoral; un timp de celebrare cu mărturie; celebrarea solemnă a Sfintei Euharistii, care și încheia evenimentul.

Întâlnirile includeau de asemenea, pregătiri precedente în

timpul anilor dinainte, cu cateheze și alte activități la nivel local. S-a dorit ca această *întâlnire* să aibă un efect major.

„*Întâlnirea dorește să arate cel mai mare și cel mai obișnuit miracol care se poate întâmpla în prezența noastră, să vedem membrii multor familii unite, și cărora le pasă de ceilalți. Pentru că Dumnezeu a ales dragostea dintre bărbat și femeie ca și semn și sacrament al dragostei Lui, ca să asigure că dragostea Lui – infinită – este fixată în istorie; că dragostea Lui – de nedescris – se exprimă; că dragostea Lui – care este eternă – intră în timp și spațiu.*” (Excelența Sa Mgr. Erminio de Scalzi, Președinte al *Fundazione Milano Famiglie 2012* și Episcop Auxiliar al Diocezei de Milano)

Cea de-a Șaptea Întâlnire Mondială a Familiilor cu Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea a avut loc în perioada 30 Mai – 3 Iunie 2012 în orașul italian Milano. Înainte însă de a trece la

sentimentele trăite în acest pelerinaj, am vrea să facem o trecere în revistă a organizării și coordonării acestei Întâlniri.

În întreaga Lombardie, pe durata manifestărilor, s-a putut observa *logo-ul Întâlnirii* din acest an. În planul îndepărtat al acestei *imagini*, se află o fotografie stilizată a Domului din Milano, care reprezintă atât locația celei de-a Șaptea Întâlniri Mondiale a Familiilor, cât și brațele deschise ale

Fecioarei Maria care întâmpină familiile venite din întreaga lume.

Poza unei familii este subliniată în fața Catedralei, iar Catedrala este aceea care îmbrățișează și definește figura. Biserica simbolizează credința ca și ghid și ajutor în dezvoltarea valorilor creștine și umane în sânul familiei. Liniile care definesc Domul reprezintă de asemenea munca: ele sunt orizontul unui oraș cu coșurile fabricilor.

Atitudinea de fericire a membrilor familiei din poză desemnează o sărbătoare, iar îmbrățișarea brațelor pe spatele celorlalți exprimă bucuria și unitatea. Culorile care marchează Catedrala prezintă un eveniment al cărui orizont este întreaga lume.

După ce am intrat puțin în simbolismul acestei *Întâlniri*, parafrazăm și mesajul Sfântului Părinte, adresat Arhiepiscopului de Milano și Președintelui *Consiliului Pontifical pentru Familie*:

„La sfârșitul celei de-a **Șasea Întâlniri Mondiale a Familiilor** din Mexico City, în Ianuarie 2009, am anunțat că următoarea **Întâlnire a Familiilor Catolice** din întreaga lume cu succesorul lui Petru, va avea loc în Milano – 2012, și va avea ca temă: **Familia: Muncă și Sărbătoare**. Acum, dorind să începem pregătirile pentru acest eveniment important, sunt bucuros să anunț că, din voia Domnului, va avea loc între 30 Mai – 3 Iunie. În același timp vă voi oferi mai multe detalii legate de temă și de aranjamente.

Munca și sărbătoarea sunt strâns legate de viețile familiilor: ele condiționează decizii, influențează relațiile dintre soți, dintre părinți și copii, și afectează relația dintre familie, societate și Biserică. Sfânta Scriptură (*Facere 1 – 2*) ne spune că familia, munca și sărbătorile sunt daruri și

binecuvântări care ne ajută să trăim cu adevărat o viață umană. Experiența zilnică ne arată că dezvoltarea autentică a persoanei include atât dimensiunile individuale, familiare și comunitare, cât și deschiderea către speranță și binele nelimitat.

Din păcate, în zilele noastre, organizarea muncii implementate în termenii competiției de piață și a profitului maxim, precum și a concepției asupra sărbătorii ca și oportunitate de ieșire din rutină, a consumismului, contribuie la dispersarea familiei și a comunității, conducând la un stil de viață individualist, egocentric. Este astfel nevoie de a promova reflecția și angajamentul care țintesc spre reconcilierea nevoilor și a orelor de muncă cu acelea ale familiei.

*De asemenea, trebuie să țintească la recuperarea adevăratului sens al sărbătorii, în special Duminica – **Învieră săptămânală – ziua Domnului, ziua omului, ziua familiei, ziua comunității și a solidarității. Întâlnirea Mondială a Familiilor** permite o oportunitate privilegiată de a regândi munca și sărbătoarea în perspectiva familiei ce este unită și deschisă vieții, total integrată în societate și în Biserică. Evenimentul, pentru a fi rodnic, nu trebuie să rămână însă izolat, ci trebuie să se potrivească într-un proces adecvat pregătirii ecleziale și culturale. Sper astfel, ca anul 2011 – al 30-lea an al Exortației Apostolice Familiaris Consortio, cartea de căpătâi a pastorației familiei – să fie ca și o călătorie întreprinsă pentru promovarea inițiativelor în parohii, la nivel eparhial și național, care țintesc spre luminarea experiențelor muncii și sărbătorii în aspectele lor cele mai adevărate și pozitive, cu preocupări în particular, pentru efectul lor în viața*

practică de familie. Fie ca familiile creștine și comunitățile ecleziale din întreaga lume să se simtă provocate, implicate și prompt pregătite pentru Milano 2012.

Cea de-a Șaptea Întâlnire Mondială, ca și cele dinainte, va dura cinci zile și va culmina cu Sărbătoarea Mărturiilor – Sâmbătă seara, și cu Sfânta Liturghie Duminică dimineața.

Aceste două celebrări, pe care le voi prezida personal, vor fi o întâlnire a familiei familiilor. Evenimentul per ansamblu va fi special aranjat pentru a asigura completarea diferitelor întâlniri: rugăciuni comunitare, reflecții teologice și pastorale, momente de fraternizare și schimburi de experiență între familiile oaspete și cele din împrejurimi.

Din acest moment, fie ca Bunul Dumnezeu să recompenseze Arhidioceza de Milano, patronată de Sf. Ambrozie, cu daruri cerești pentru disponibilitatea generoasă și organizare, în favoarea Bisericii Universale și a familiilor din atâtea națiuni.

Invocând favorurile Sfintei Familii din Nazaret, dedicată muncii zilnice, împart cu căldură Bindecuvântarea Apostolică către tine Venerabil Frate (n.t. Eminența Sa, Cardinal Angelo Scola), colaboratorilor tăi, și cu deosebită afecțiune dorim să o extindem tuturor familiilor implicate în pregătirea importantei Întâlniri din Milano."

De la Castelul Gandolfo,

23 August 2010

Benedict XVI

Evenimentul, la care și-au dat concursul un număr foarte mare de voluntari, printre care am întâlnit cu plăcere și studenți teologi români, a fost unul foarte bine organizat.

Din Eparhia Greco-Catolică de Oradea au participat un număr de peste 40 de familii, parte a *Mișcării Familiei Creștine*, care se întrunesc periodic în parohiile: *Sf. Nicolae* – Oradea (grup condus de pr. Mihai Tegzeș); *Adormirea Maicii Domnului* – Oradea (pr. Mihai Vătămănelu); *Sfânta Treime* – Șimleu-Silvaniei (pr. Florin Mărincean); *Sf. Petru și Pavel* – Zalău (pr. Daniel Bertean), parohia Ștei (pr. Emil Ghiurcă). Ca și parte a acestor grupuri, a mai participat la pelerinaj pr. Adrian și Dana Podar (Oradea).

Punctul de plecare a fost Oradea, de unde s-a pornit marți 29 Mai, după căderea nopții, cu destinația *Pontirolo Nuovo*, Bergamo, Italia, unde s-a ajuns miercuri 30 mai, după-amiază. Înainte de întâlnirea cu gazdele noastre de pe durata *Întâlnirii*, a fost oficiată o Sfântă Liturghie în *San Michele*, biserică ce a lăsat pelerinilor o plăcută impresie prin arhitectura ei.

Pe înserat fiecare dintre familii era deja cazată fie în Pontirolo, fie în Treviglio, și fiecare am experimentat că acolo unde este prezentă iubirea de aproapele, limba și obiceiurile (*chiar și cele culinare*) nu constituie o barieră.

Programul oficial al întâlnirii prezenta multe puncte de interes – conferințe, întâlniri cu familii din diferite colțuri ale lumii – dar limita timpului și a distanțelor, nu ne-a permis să asistăm la toate. Ne-am

lăsat călăuziți de organizatori și, joi 31 Mai, am poposit în orașul Milano, la *Fieramilanocity*, pentru a participa la conferința susținută de Excelența Sa Cardinal Dionigi Tettamanzi, pe tema: *Familia și munca astăzi în lumina credinței*.

În după-amiaza aceleiași zile, am pornit spre Bergamo pe urmele lui *Don Giuseppe Vavassori*, a cărui operă dăinuie până astăzi. Don Giuseppe s-a născut în 1888, a fost hirotonit preot în anul 1912, iar după ce a fost pe rând paroh în Trabuchello, capelan militar, din nou paroh în Olmo (Brembo), părinte spiritual al Seminarului Eparhial, a ajuns director al școlii din Bergamo. În anul 1927 își începe opera sub patronajul lui *San Vincenzo*, lucrare căreia îi dedică întreaga viață, și care constă în formarea persoanelor fără ajutor și integrarea lor în societate, în diferite profesii (agricultori, mecanici, tâmplari, etc.). De la orele 16 întregul grup s-a aflat la *Centrul de Congrese Ioan XXIII*, pentru conferința: *Aspirațiile tineretului și viitorul muncii*, o discuție între P.S.S. Giancarlo Bregantini și Giuseppe de Rita, moderată de Nando Pagnoncelli. Spre orele serii am fost așteptați cu toții în orașul vechi pentru cină și un festival local.

Ziua de 1 Iunie a fost marcată de vizita la *Bazilica Sf. Ambrozie*, patron al orașului Milano (de unde și denumirea milanezilor de *ambrozieni*), în care, pe lângă frumusețea arhitecturală și a altor vestigii, am putut să înălțăm o rugăciune în fața urnei de argint și cristal care conține rămășițele pământești ale Sfinților: Ambrozie, Gervasie și Protasie.

Am poposit de asemenea, în biserica *San Maurizio*, biserică împodobită cu picturi datând din secolul al XVI-lea, și la comunitatea greco-catolică de limbă română ce îl

are ca și păstor sufletesc pe pr. Robert Romulus Popa.

Întrucât orașul își pregătea haina de sărbătoare pentru a-l întâmpina pe Sfântul Părinte, am admirat Domul din Milano cu cele peste 2500 de statui doar din exterior. Și tot din exterior, din piața Leonardo da Vinci, am admirat modesta fațadă a *Scalei* din Milano.

După-amiaza zilei de 1 Iunie – în timp ce Papa Benedict al XVI-lea poposea pe tărâmul Lombardiei – a

fost dedicată vizitării unui mic colț de rai din orașul Como, în sânul asociației *Cometa*. În câteva cuvinte, *Cometa* se ocupă cu educarea

adolescenților care nu reușesc să se integreze cu succes în școlile publice, și care altfel, și-ar rata întreaga viață. Cuvintele nu ar ajunge pentru descrierea acestei asociații de binefacere, dar dacă ar fi să o definim în termeni modești, o putem descrie ca: *o mare familie ce caută să își facă loc într-o societate*

Seara aceleiași zile ne-a rezervat o plăcută surpriză, prin prezența la *Sfânta Liturghie* din *Bazilica* orașului Treviglio a Preasfinției Sale *Virgil Bercea*, Episcop de Oradea. Sfinția Sa, în ciuda invitației pe care o avea la Concertul în onoarea Sfântului Părinte și a Delegațiilor Oficiale ale celei de-a *Șaptea Întâlniri Mondiale a Familiilor* – la *Scala* din Milano – a ales să se alăture în rugăciune pelerinilor români și comunității din Treviglio. *te consumistă și individualistă printr-un mesaj de iubire fraternă*.

Ziua de 2 Iunie a adus în sufletele pelerinilor români dulcea mângâiere pentru efortul drumului de

peste 1200 km, a orelor de nesomn sau a puținelor ore de odihnă, și anume întâlnirea pe aeroportul din Bresso, Milano, cu Sfântul Părinte. După mai bine de șapte kilometri parcursi pe jos, am reușit să fim

împreună-rugători cu Papa Benedict al XVI-lea, la noaptea de veghe ce a început după orele opt ale serii, precum și la mărturia dată de diferite familii de pe diferite continente și din diferite culturi în cadrul *Sărbătorii mărturiilor*. Fiecare cu aceleași probleme zilnice, fiecare cu aceleași speranțe și fiecare cu încrederea în același Dumnezeu. Pretudindeni, ca și la noi, Dumnezeu este cel care unește și sfințește familiile, și tot El le dă sprijin în ceasurile de încercare. Universal valabil, o familie fără Dumnezeu, nu este cu adevărat o familie.

Așa cum afirma Sfântul Părinte în scrisoarea sa din august 2010, *Întâlnirea Mondială a Familiilor – Milano 2012* s-a încheiat cu celebrarea Sfintei Liturghii, duminică 3 iunie, moment în care ne-am unit în rugăciune toți cei aproape un milion de participanți, devenind parte din aceeași mare familie – BISERICA CATOLICĂ.

Cu un mesaj de încurajare pentru familii și încredere în Dumnezeu, Excelența Sa Cardinal Angelo Scola, a anunțat și locul celei de-a *Opta Întâlniri Mondiale a Familiilor*

– orașul american Philadelphia, în anul 2015.

Pelerinajul nostru se apropia de sfârșit, dar nu înainte de a ne despărți onorabil de cei care ne-au primit în familiile lor ca pe niște frați și surori de departe. Seara de duminică a fost încheiată de un spectacol cu specific românesc, într-un ambient foarte primitor.

Gândul la drumul greu de întoarcere ce ne stătea înaintea a fost alungat luni dimineața prin vizita la Bazilica *Sfântului Anton de Padova*. După Sfânta Liturghie, încărcăți sufletește cu iubirea lui Dumnezeu față de noi, am vizitat atât cât ni s-a permis acest sfânt locaș. Din pricina cutremurului ce nu a cruțat însă nici Bazilica, nu am putut să ne aducem ofranda rugăciunii la moaștele Sfântului atât de mult iubit și pe meleagurile noastre. Am rămas însă convinși că rugăciunile ne vor fi ascultate și prin intențiile de rugăciune ce le-am lăsat urmașilor lui, fraților franciscani din Padova.

Aceasta a fost în mare cea de-a *Șaptea Întâlnire Mondială a Familiilor* văzută prin ochii unui simplu pelerin. Încărcăți de bogăția momentelor trăite alături de Sfântul Părinte, de organizatori și de familiile cu care ne-am înrudit sufletește, vom continua să transmitem mesajul de încredințarea în mâna lui Dumnezeu a tuturor familiilor.

„Noi, cu toții |Îți mulțumim, Doamne, |Pentru toate familiile | Pe care ni le-ai dăruit. | Ele muncesc și simt bucurie, | Ele iubesc și dau mărire. |Mari sunt binecuvântările Tale, |O, Doamne, Isuse Hristoase.” Refrenul Imnului Oficial al celei de-a Șaptea Întâlniri Mondiale a Familiilor (traducere din Engleză).

Pr Cristian Laslo

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Întâlnirea copiilor și tinerilor din Protopopiatul Greco-Catolic Șimleu Silvaniei

Sâmbătă, 30 iunie a.c., la Valcău de Jos, Județul Sălaj a avut loc întâlnirea copiilor și tinerilor din Protopopiatul Greco-Catolic Șimleu Silvaniei. Au fost prezenți în jur de 130 de copii și tineri din parohiile aparținătoare: Bădăcin, Bobota, Camăr, Cehei, Cosniciu de Jos, Cosniciu de Sus, Șumal, Drighiu, Halmășd, Iaz, Marca, Plopiș, Porț, Valcău de Jos, Valcău de Sus, Sâg, Șimleu Silvaniei, însoțiți de preoți sau de animatori.

Din partea Biroului Pastoral Eparhial Oradea au fost prezenți Veridiana Ghiurcă și Vlad Hiriș, iar din partea *Asociației Caritas Eparhial Oradea*, un grup constituit din cinci clowni.

Grupurile au sosit la biserica din Valcău de Jos în jurul orei 9.00. De la ora 10.00 s-a desfășurat Sfânta Liturghie, răspunsurile fiind date de toți cei prezenți. Au concelebrat preoții din protopopiatul nostru, iar cuvântul de învățătură a fost rostit de către părintele protopop Nicolae Bodea.

Acesta a conturat un mesaj pe înțelesul celor mai mici, pornind de la parabola fiului risipitor sau mai bine-zis, a tatălui îndurător. Pornind de aici, părintele le-a vorbit tinerilor despre calitatea de fii, atât ai părinților noștri trupești, cât și ai lui Dumnezeu, îndemnându-i să se transpună în situația aceluia tată și a aceluia fiu. De asemenea prin intermediul unor istorioare, părintele le-a explicat celor mici atributele sfințeniei, după modelul pe care i-l cerea Sfântul Ioan Bosco micuțului Dominic Savio, devenit și el sfânt: bucuria, dăruirea și ajutorul (celorlalți).

După Sfânta Liturghie, comunitatea greco-catolică Valcău de Jos a oferit prânzul la Căminul Cultural din localitate, iar în continuare cei prezenți s-au deplasat la școală unde au avut loc circa două ore de activități recreative, jocuri, întreceri conduse de cei doi animatori de la Biroul Pastoral. Spre sfârșitul activităților și-au făcut simțită prezența grupul de clowni al *Asociației Caritas Eparhial Oradea* în compania cărora cei mici s-au simțit excepțional.

În numele Protopopiatului Greco-Catolic Șimleu Silvaniei aducem cele mai calde mulțumiri pentru foarte buna reușită a acestui eveniment tuturor preoților care s-au implicat în popularizarea sa în cadrul parohiilor, Biroului Pastoral și *Asociației Caritas Eparhial Oradea*, în special credincioșilor din Valcău de Jos în frunte cu părintele paroh George Chiș, *Administrației Locale* și *Conducerii Școlii Valcău de Jos* prin bunăvoința

căroră am putut să desfășurăm activitățile în cele mai bune condiții în structurile publice locale.

Bunul Dumnezeu să ocrotească copilăria și tinerețea, să ne ajute să ni le păstrăm în suflet pentru toată viața!

Pr. Ioan Șanta,

responsabil cu pastorația tinerilor în
Protopopiatul Greco-Catolic Șimleu Silvaniei

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Proiect de voluntariat - Tabără de vară - la Șimleu Silvaniei, Valcău de Jos, Plopiș, Sâg, Horoatu-Crasnei

În perioada 6-17 august a.c. a avut loc o tabără de vară pentru copii organizată în cinci centre din județul Sălaj. La Șimleu Silvaniei proiectul a fost rodul unui parteneriat încheiat între Parohia Greco-Catolică *Sfânta Treime*, Școala Gimnazială *Silvania*, Primăria Șimleu Silvaniei și Grupul de animatori experți pentru copii și tineri *Fatti di speranza* din Brescia – Italia conduși de părintele Claudio Andreoletti. Ideea unei astfel de acțiuni a aparținut părintelui Gavril Bubo, protopop greco-catolic de Oradea, care în urmă cu 9 ani a demarat primul *GREȘT* (grup recreativ estiv), așa cum de fapt i s-a încetățenit

numele printre tineri, în satul său natal, Valcău de Jos din județul Sălaj, prin eforturile și implicarea deosebită a profesoarei Cecilia Marcus din Valcău de Jos care a coalizat sprijinul credincioșilor și al autorităților locale în desfășurarea an de an a celor două săptămâni de activități cu tinerii. După câțiva ani de experiență la Valcău, inițiativa a început și la Sâg și Horoatu Crasnei.

Din acest an, dorința animatorilor italieni a fost aceea de a ajunge și în alte locuri, de a putea împărtăși și altor tineri câteva zile de recreere în timpul vacanței de vară, astfel că activitățile s-au extins, desfășurându-se pe lângă Valcău de Jos, Sâg și Horoatu Crasnei și la Plopiș și Șimleu Silvaniei. În toate centrele activitățile au fost destinate tuturor copiilor din localitate care au dorit să participe, indiferent de apartenența religioasă, iar de organizarea activităților s-au ocupat parohiile greco-catolice care au sensibilizat și celelalte instituții locale în asigurarea unui spațiu adecvat printr-o bună colaborare.

La fel ca și în celelalte centre, la Șimleu Silvaniei inițiativa a găsit un ecou deosebit în rândul copiilor, aceștia fiind prezenți în mod perseverent, chiar dacă în unele zile a fost o arșiță dogoritoare. Beneficiarii direcți ai proiectului au fost copiii claselor I-VIII, însă și cei mai mari, de vârstă liceală, care s-au implicat în organizarea activităților împreună cu animatorii italieni. În fiecare zi activitățile au avut un orar bine definit: la început și la sfârșit în cerc, toată lumea rostea rugăciunea *Tatăl nostru* în ambele limbi, urmând circa o jumătate de oră de cântece cu gesturi, în general bilingve care au facilitat într-un mod foarte relaxant asimilarea de cuvinte în limba italiană, respectiv română, pentru italieni. Urmau circa 30 min. de jocuri dinamice de echipă, după care o altă jumătate de oră de cântecele animate cu gesturi. Între 12.00-13.30 copiii aveau pauza de prânz, iar după-amiază activitățile se reluau prin cântece-jocuri, iar apoi o oră de ateliere: muzică-dans, sport, limbă italiană și mâini îndemânaticе.

După terminarea activităților cu copiii, animatorii au organizat unele serate în care s-au întâlnit toți animatorii italieni cu toți animatorii români din toate centrele pentru aprofundarea cunoașterii reciproce, pentru asimilarea unor modalități de animație de către animatorii români, în perspectiva faptului ca animatorii români să devină independenți. De praznicul Sfintei Mării Mari, grupul din Italia a fost prezent la Sfânta Liturghie la Biserica Greco-Catolică *Adormirea Maicii Domnului* din Plopiș, unde comunitatea gazdă împreună cu părintele paroh Ioan Șanta a oferit prânzul.

Nu a fost ușoară desfășurarea unui astfel de proiect de voluntariat deoarece voluntariatul înseamnă în

mod fundamental implicarea celor care doresc, în mod absolut liber în susținerea unei astfel de acțiuni. Se cuvin cele mai calde mulțumiri animatorilor români, care s-au implicat în mod meritoriu încă din prima zi a activităților, fără să știe măcar ce trebuie să facă la început, dar și-au asumat coparticiparea împreună cu italienii la organizarea jocurilor, la explicarea și demonstrarea jocurilor în limba română, la ducerea la bun sfârșit a activităților. Este de menționat simplitatea tinerilor din Italia, seninătatea și răbdarea, bună-dispoziție și fraternitatea de care au dat dovadă. Am reușit să înaintăm pas cu pas, fiecare pe baza sprijinului celuilalt, precum într-o drumeție pe munte accidentat. Este de notat sensibilitatea intervențiilor părintelui Andreoletti care a ne-a vorbit de fiecare dată despre bunătatea lui Dumnezeu, făcându-ne să ne simțim fiii aceluiasi Părinte care ne susține în dificultăți ca și în clipele bune, transmițând acest lucru atât prin cuvinte, cât și prin cântece.

De asemenea, și părintele vicar foraneu al Silvaniei, Gheorghe Țurcaș, le-a adresat în mai multe rânduri cuvinte părintești de încurajare tinerilor, subliniind faptul că tinerii constituie ei înșiși o bogăție, iar mărturia și exemplul pe care tinerii îl dau este foarte important pentru cei de aceeași vârstă cu ei, precum și pentru societate în ansamblu. Părintele Nicolae Bodea, protopop de Șimleu Silvaniei, a atras atenția asupra semnificației voluntariatului, spunând că voluntariatul înseamnă aderare, implicare și asumare responsabilă și fermă din stadiul de proiect și până la încheierea activităților, exprimând totodată și mulțumirea pentru că Biserica și Școala au reușit să își dea mâna într-un proiect care să contribuie

la cultivarea unor componente valoroase pentru personalitatea tinerilor pe care curriculumul școlar nu le poate viza în mod direct precum: prietenie, colaborare, etc.

Doamnele director ale Școlii Gimnaziale *Silvania*, Angela Lipo și Mărioara Ghile au exprimat aprecierea cu privire la valoarea educațională efectivă a unor astfel de inițiative în rândul copiilor în defavoarea străzii și a tuturor tentațiilor care îi pot asalta pe copii în timpul vacanței în contextul în care părinții se află la serviciu. Cei prezenți la activități s-au bucurat și de prezența primarului orașului Șimleu Silvaniei, Septimiu Cătălin Țurcaș, care le-a adresat calde mulțumiri și felicitări

italienilor pentru faptul că s-au dedicat unor astfel de activități destinate copiilor din orașul nostru. Credincioșii din parohia greco-catolică *Sfânta Treime* din Șimleu Silvaniei s-au implicat oferind fructe sau bucate prin care am putut să ne arătăm ospitalitatea față de oaspeții italieni.

Tuturor cele mai alese mulțumiri, iar Bunul Dumnezeu să răsplătească însutit osteneala fizică, intelectuală sau materială!

Florica Bodea

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Pelerinaj la biserica lui Vasile Lucaciu

Într-o atmosferă de bucurie și emoție, peste 1300 de credincioși greco-catolici au participat pe data de 15 august la Șisești la primul pelerinaj marian greco-catolic după o întrerupere de 64 de ani.

„După 64 ani de tristeți și lacrimi, în parohia greco-catolică Șisești a reînceput bucuria”, a spus Pr. Gabriel Hort, paroh greco-catolic la Șisești. „Această bucurie a fost

generată pe de-o parte de Sfânta Liturghie oficiată cu ocazia primului hram sărbătorit în biserica lui Vasile Lucaciu cu hramul «Adormirii Maicii Domnului», iar pe de altă parte de reluarea pelerinajelor la Șisești cu credincioși veniți din întreaga zona a Maramureșului.”

Pe data de 9 august 2012, în urma unei hotărâri judecătorești, biserica greco-catolică din Șisești a fost retrocedată parohiei greco-catolice. Biserica greco-catolică din Șisești a fost confiscată de regimul comunist în 1948 și dată Bisericii Ortodoxe Române. De la căderea regimului comunist până pe 9 august, pentru 22 de ani, credincioșii greco-catolici din Șisești s-au rugat sub cerul liber în fiecare duminică.

Programul liturgic cu ocazia hramului a început în după amiaza zilei

de 14 august, când primele grupuri de pelerini au început să sosească la biserică. Sosirea fiecărui grup de pelerini se anunța prin tragerea prelungită a clopotelor, iar aceștia, după ce înconjurau biserica, intrau în biserică și se alăturau credincioșilor deja prezenți.

Momentele de rugăciune din seara zilei de 14 august au inclus Sfântul Rozariu, Paraclisul și Acatistul Maicii Domnului, precum și Adorația „Prin Maria la Isus”. Programul liturgic a fost animat de membrii asociațiilor Reuniunea Mariană „Maica Îndurerată” și Asociația Tinerilor „Ioan Paul al II-lea” din Șisești.

Pe data de 15 august, programul liturgic a început la ora 8 dimineața cu Sfântul Rozariu, urmat de rânduiala Utreniei. După Utrenie, s-a făcut o procesiune din capela în care greco-catolicii își țineau slujbele în timpul săptămânii până la biserică. „Am dorit să rememorăm procesiunea făcută pe data de 27 august 1890, când peste 15.000 de credincioși în frunte cu părintele greco-catolic Vasile Lucaciu au mers de la biserică veche de lemn din Șisești către biserică nouă de piatră ce urma să fie sfințită”, a spus pr. Horț.

Programul liturgic a continuat cu Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie celebrată de un sobor de preoți în frunte cu Pr. Vasile Tofană SJ, Vicar general al Eparhiei de Maramureș. În cuvântul de învățătură, părintele Tofană a vorbit și despre complexa personalitate, idealul și jertfele părintelui greco-catolic Vasile Lucaciu, ctitorul bisericii din Șisești și mare luptător pentru drepturile romanilor din Transilvania.

De asemenea, comunitatea greco-catolică din Șisești s-a bucurat să o aibă în mijlocul ei pe doamna Delia Lucaciu, strănepoata părintelui Vasile

Lucaciu, care locuiește actualmente în Statele Unite ale Americii.

„Prezența domniei sale în mijlocul nostru a fost ca o pronie divină, întregind astfel bucuria sărbătorii Parohiei Șisești”, a spus pr. Horț. Un lucru mișcător a fost faptul că de când a intrat în biserică, doamna Lucaciu a stat în strana unde mergea când era mică și era adusă de tatăl ei la biserică.

După terminarea Sfintei Liturghii s-a făcut înconjurul bisericii cu statuia Preacuratei Fecioare Maria purtată pe umeri de tineri. Statuia a fost adusă special de la Roma de către părintele Vasile Lucaciu și e purtată în jurul bisericii de *Sfântă Mărie Mare* și de *Sfânta Mărie Mică*, această tradiție greco-catolică fiind continuată și de preoții ortodocși de după 1948 până anul acesta.

Comentând pe marginea evenimentului, părintele greco-catolic Gabriel Horț a spus: „Primul pelerinaj greco-catolic după 64 de ani la biserică din Șisești a fost ceva de vis. Am văzut oameni de toate vârstele, veniți din toate părțile, plângând.”

Reînvierea pelerinajului marian de la Șisești a fost o oportunitate și pentru credincioși să se întâlnească și să își depene amintiri, unii dintre ei fiind prezenți la ultimul pelerinaj din 1948.

„În special cei în vârstă își aduceau aminte unii altora cum era la Șisești mai demult”, a spus pr. Horț. „Unii dintre cei prezenți astăzi la această sărbătoare au fost prezenți la Șisești și pe data de 8 septembrie 1948 când a fost prezent și episcopul martir Alexandru Rusu. Acela a fost ultima apariție publică a episcopului greco-catolic Rusu înainte de a fi arestat de către comuniști. Oamenii și-au adus aminte că atunci când episcopul a predicat, vorbind despre securității infiltrați printre pelerini, a

făcut referire la «lupii îmbrăcați în haine de oaie». După ce a spus acest lucru a bătut cu toiagul în pământ, iar toiagul i s-a rupt. Până astăzi a rămas în memoria colectivă acel lucru”.

Barda Gheorghe, credincios greco-catolic din Șisești, vorbind pe marginea experienței la primul pelerinaj marian a spus: „Pentru noi, greco-catolicii din Șisești, a fost o bucurie foarte mare să putem intra în biserică înainte de sărbătoarea Maicii Domnului. Parcă e un vis; încă nu ne vine să credem.”

„Mergeam cu soția la biserică și mi-a spus: «Parcă mă trece un fior». Atâția ani am trecut pe lângă biserică și nu am putut intra în ea,” a spus Barda.

Vorbind despre numărul mare de pelerini, Barda Gheorghe a spus: „Am rămas surprins să văd o prezență atât de numeroasă la biserică, ascultând Sfânta Liturghie și participând la slujbe. Nu doar că au fost prezenți, dar

au participat cu toții trup și suflet. Am văzut oameni venind cu lacrimi în ochi, plângând de bucurie că după 22 de slujbe făcute sub cerul liber acum se pot ruga în biserică.”

„Suntem conștienți de efortul pe care toți cei prezenți l-au făcut să fie alături de noi și le mulțumim din suflet pentru prezența într-un număr atât de mare la sărbătoarea parohiei noastre”, a spus pr. Horț.

Pe data de 8 septembrie, cu ocazia praznicului „Nașterii Maicii Domnului”, se va organiza un nou pelerinaj marian la Șisești la care va participa și PS Vasile, Episcop de Maramureș.

„Prezența episcopului în mijlocul nostru la acea dată va reîncepe tradiția de pe timpul episcopului martir Alexandru Rusu, care venea în Șisești în fiecare an la «Sfântă Mărie Mică»”, a concluzionat Pr. Horț.

Pr. Cristian Terheș (bru.ro)

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Resfințirea Mănăstirii din Șumal în urma lucrărilor și acordarea tunsurii călugărești

Duminică, 19 august a.c., a avut loc ceremonia de sfințire a mănăstirii cu hramul *Sfântul Nicolae* din localitatea Șumal, județul Sălaj, în urma lucrărilor de reabilitare realizate

în ultimii ani, de către Prea Sfinția Sa Dr. Virgil Bercea, Episcop Greco-Catolic de Oradea, împreună cu Prea Sfinția Sa Mons. Oscar Canton, Episcop Romano-Catolic de Crema – Italia.

Cei doi ierarhi au fost așteptați cu un impresionant alai popular al credincioșilor din Șumal: porțile caselor erau împodobite cu icoane cu șterguri și țoale în culori, iar dealul din mijlocul satului pe care se află mănăstirea devenise o icoană a sufletului, desprinsă parcă din monografiile de altădată: străduța spre mănăstire era străjuită de credincioși ținând crucea și

praporii, iar pe scările numeroase către curtea mănăstirii așteptau copiii și tinerii satului în straie populare cu flori în mâini, fetele având părul împletit, cu flori în coșite. Curtea mănăstirii devenise neîncăpătoare de credincioșii prezenți cu mic cu mare din Șumal și din împrejurimi. O mulțime de preoți, numeroși călugări și călugărițe precum și un număr semnificativ de absolvenți ai Facultății de Teologie Greco-Catolică din Oradea care se află în perioada de experiență la diverse congregații călugărești au fost de față la această solemnitate. În curtea mănăstirii Prea Sfinția Sa Virgil împreună cu Prea Sfinția Sa Oscar au fost întâmpinați după frumosul obicei al locurilor noastre cu pâine și sare.

După slujba de sfințire a bisericii mănăstirii în urma lucrărilor de reabilitare, a urmat înconjurul mănăstirii, iar apoi începerea Sfintei Liturghii. Un moment deosebit de emoționant a fost acela în care tânărul Sebastian Ioan Dod a fost dus în procesiune de la intrarea în biserica mănăstirii până în fața altarului spre oferirea primei trepte a vieții monahale: tânărul candidat la viața călugărească a fost dus la altar de către părintele Cornel Dârle, spiritual al Mănăstirii Stânceni, județul Mureș, fost rector al Seminarului Greco-Catolic *Sfinții Trei Ierarhi* din Oradea și eminent profesor de teologie morală la Facultatea de Teologie Greco-Catolică din Oradea, împreună călugărițele Sfântului Vasile cel Mare din Cluj-Napoca și din Congregația Preasfintei Inimi a lui Isus din Zalău. A urmat acordarea tonsurii monahale de către Prea Sfinția Sa Dr. Virgil împreună cu Prea Sfinția Sa Mons. Oscar Canton tânărului Sebastian Ioan care și-a exprimat în mod public alegerea deliberată de a deveni călugăr, invocând totodată public ajutorul „lui

Dumnezeu și al Maicii Preacurate spre a păși pe calea sfintei călugării”. Prea Sfinția Sa Dr. Virgil a anunțat alegerea numelui călugăresc al tânărului Sebastian care de acum „se va numi fratele Severian”.

În predica rostită Ierarhul Eparhiei de Oradea a mulțumit credincioșilor Parohiei Șumal, exprimând înalta considerație pentru dragostea și dăruirea cu care întrețin lăcașul sfânt de închinăciune, străduindu-se a restaura tot mai temeinic și mai frumos acele elemente ale edificiului asupra cărora timpul își pune amprenta. De asemenea, Prea Sfinția Sa Virgil Bercea a mulțumit părintelui Tarciziu Roman care veghează zi și noapte prin rugăciune în biserica cu rang de mănăstire Șumal, aflându-se totodată și în mijlocul credincioșilor împreună cu care se străduiește neîncetat pentru cele spirituale, dar și pentru cele materiale necesare bisericii și parohiei. Răspunsurile la Sfânta Liturghie au fost date de un grup de studenți teologi împreună cu întreaga mulțime a celor prezenți.

Membrii Consiliului Parohial Șumal au primit din partea Prea Sfinției Sale Dr. Virgil Bercea în semn de distincție câte o diplomă în numele Martirilor și Mărturisitorilor Bisericii Greco-Catolice care și-au dat viața în închisorile comuniste „cu al căror sacrificiu suprem să fie unită jertfa și binecuvântată dărnicia față de biserică”.

La rândul său, părintele Tarciziu Roman a mulțumit fratelui Severian pentru activitatea desfășurată în ultimii ani împreună în Mănăstirea și Parohia Șumal, celor doi ierarhi care au onorat emoționanta sărbătoare și în mod particular a exprimat o mulțumire de suflet credincioșilor pe care îi păstorește pentru munca susținută,

pentru eforturile financiare depuse pentru renovarea bisericii.

Cu multă generozitate credincioșii din Șumal au oferit o agapă cu sarmale și cozonac tuturor

celor prezenți, precum și prânzul festiv invitaților. Însutit fie răsplătită și binecuvântată toată osteneala!

Florica Bodea

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Darul Sfintei Fecioare de la Fatima

Mesajul de la Fatima este mesaj evanghelic, urgent, actual, mai actual ca oricând, extraordinar. (Papa Ioan-Paul al II-lea)

În acest post al Sfintei Marii, Tatăl Ceresc ne-a făcut nouă, credincioșilor din parohia greco-catolică *Sfânta Treime* din Șimleu Silvaniei, mari și minunate daruri. Duminică, 12 august 2012, la doar câteva zile de la întoarcerea dintr-un binecuvântat pelerinaj la Medjugorje, am avut imensa bucurie de a o primi în biserica noastră pe Sfânta Fecioară de la Fatima, reprezentată de una din cele șapte *Statui-Pelerine* binecuvântate de Sfântul Părinte Ioan-Paul al II-lea. În traseul pelerinajului cu Statuia Sfintei Fecioare de la Fatima erau incluse doar parohii din Maramureș și Bistrița-Năsăud, dar pentru că am fost niște privilegiați, Sfânta Fecioară a poposit și în parohia noastră.

Este știut că dacă Sfânta Fecioară dorește să facă daruri, atunci Ea nu se dezmente și își alege instrumentele cele mai potrivite. Spun încă o dată că suntem privilegiați și o să mă explic. Statuia Sfintei Fecioare de la Fatima a fost adusă la noi în țară din Italia prin intermediul Asociației *Luci Sull'Est*, reprezentată de doi tineri italieni: Michelangelo și Emanuel. Acești tineri sunt prieteni cu Părintele Cristin-Maria Mărincean, preot-călugăr în Ordinul *Servi di Maria*, în prezent misionar la Ierusalim (după 7 ani de

activitate misionară în Africa), aflat într-o scurtă vacanță în țară. Fiind serv devotat al Sfintei Fecioare Maria, Ea, ca Mamă iubitoare și de-o bunătate infinită, nu-i putea refuza Părintelui Cristin rugămintea de a vizita și parohia *Sfânta Treime* din Șimleu, parohie în care, alături de Prot. Nicolae Bodea, păstorește sufletele fratele Sfinției-Sale, Părintele Florin Mărincean.

La orele 17,45 Statuia-Pelerină a Sfintei Fecioare de la Fatima a fost întâmpinată în biserica noastră parohială de un număr impresionant de credincioși din toate cultele, care au participat la un bogat program spiritual, continuat până după miezul nopții.

Programul a început la orele 18,00 cu Sfânta Liturghie animată de tinerii noștri, care au de acum personalitate și o experiență bogată. Cuvântul de învățătură la Evanghelia a fost rostit de către Părintele Cristin-Maria Mărincean, care, printre altele, a vorbit despre Apariția Sfintei Fecioare la Fatima și despre mesajele pe care le-a dat acolo celor trei copii, Iacinta, Francisco și Lucia, insistând în cuvântul său pe importanța recitării zilnice a Rozarului. De fapt, la Fatima Sfânta Fecioară a apărut sub numele de *Sfânta Fecioară a Rozarului*. Apărută pe un mic stejar verde, a spus Părintele Cristin, strălucind de frumusețe și lumină, Sfânta Fecioară îi

invită pe cei trei copii să se roage și să se sacrifice pentru lume, pentru Biserică, pentru Papă și pentru păcătoși, arătându-le ororile Infernului unde se află sufletele nefericite. Sfânta Fecioară i-a spus Luciei, cea mai mare dintre vizionari: *Dumnezeu vrea să se servească de tine pentru a mă face cunoscută și iubită. El vrea să stabilească în lume Devoțiunea la Inima Mea Neprihănită.* În predica sa, vorbind despre forța protectoare a Rozarului, Părintele Cristin a venit cu un exemplu edificator.

La 6 august 1945, la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, deasupra Hiroshimei în Japonia a explodat o bombă atomică. O jumătate de milion de oameni au murit în urma exploziei sau a iradierii. Dar s-a întâmplat și un mare miracol. Cu toate că se găseau la mai puțin de un km de locul impactului, opt călugări iezuiți misionari germani au supraviețuit în casa lor mică, ridicată din materiale de construcție obișnuite. Acești călugări iezuiți trăiau mesajul de la Fatima și se rugau zilnic Rozarul. Asta făceau, cu multă credință, în timpul bombardamentului. Ei nu numai că au supraviețuit, dar corpul lor n-a primit nicio radiație, iar sănătatea nu le-a fost afectată deloc.

În programul bisericii noastre a urmat *Paraclisul Maicii Domnului*, condus de Vicarul Foraneu al Silvaniei, Părintele Gheorghe Țurcaș, care a rostit și predica la Evanghelie, referindu-se la momentele cele mai importante din viața Sfintei Fecioare Maria. În timpul *Paraclisului*, cu excepția momentului predicării și al rugăciunii finale, credincioșii au putut venera Statuia, apropiindu-se de ea unul câte unul, sărutând-o, închinându-se și apoi, cu multă umilință, dar și cu speranță, încredințându-i fiecare în parte cele

mai intime dorințe ori făcându-i cele mai sincere promisiuni. Fiecare credincios a primit din mâna lui Emanuel o icoană a Sfintei Fecioare de la Fatima, iar copiii au primit un lăntișor cu medalion și o iconiță.

Programul spiritual a continuat cu *Ora de Adorație a Preasfântului Sacrament*. Meditațiile la *Adorație* au fost făcute de către Părintele Florin Mărincean, alternând cu cântece interpretate tot de către tinerii noștri minunați și talentați. Atât meditațiile, cât și cântecele au creat o atmosferă de reculegere interioară, de pace și înălțare sufletească, transformând biserica într-un singur suflet, aflat în dialog și-n comuniune cu Isus Cristos expus în fața noastră.

După o scurtă pauză, a urmat Rozarul cântat, *Misterele de Bucurie*, condus de Părintele Cristin-Maria Mărincean, la care au participat mulți credincioși din Șimleu și Zalău, chiar dacă ora era deja înaintată. În încheiere, Părintele Cristin a dat binecuvântarea tuturor celor care i-au solicitat-o.

În mesajele Sale, Sfânta Fecioară face deseori referire la Rozar, la importanța și forța lui. Amintim câteva:

- *Rugați-vă! Rozarul să fie mereu în mâinile voastre. El să fie pentru Satana semnul că voi îmi aparțineți.*
- *Îi chem pe toți preoții și călugării să se roage Rozarul și să-i învețe și pe ceilalți să se roage. Rozarul, copilașilor, îmi este deosebit de drag.*
- *Cu Rozarul veți învinge toate greutățile pe care Satana vrea să le facă Bisericii Catolice. Preoților, rugați-vă Rozarul, faceți-vă timpul necesar pentru Rozar. Un simplu Rozar poate*

face minuni în lume și în viețile voastre.

Numeroase sunt cazurile în istorie când Rozarul a acționat cu putere. Toată lumea cunoaște că la **7 octombrie 1571 Victoria de la Lepanto** a oprit invazia turcă în Europa. Atunci, cu toate că turcii erau de trei ori mai numeroși decât creștinii, Don John i-a făcut să se retragă în mod miraculos doar cu rugăciunea Rozarului, iar data de **7 Octombrie** a fost declarată de către Biserica **Sărbătoarea Sfântului Rozar.**

Alt exemplu. La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, aliații au cedat **Austria** rușilor. Ce puteau face 7 milioane de austrieci împotriva a 220 milioane de ruși? După trei ani de la instalarea rușilor în Austria, amintindu-și de victoria de la Lepanto, Părintele Petrus a lansat o acțiune, în urma căreia 10% dintre austrieci s-au angajat că se vor ruga zilnic un Rozar pentru ca rușii să se retragă, iar după 7 ani, la **13 mai 1955** – aniversarea Aparițiilor de la Fatima – sovieticii au părăsit țara fără vărsare de sânge. Nici până astăzi istoricii și strategii armatei nu au înțeles ce i-a determinat pe ruși să plece. În anul 1962 Părintele Al. William a întrebat-o pe Tereza Neumann, o sfântă care a avut stigmatetele, despre acest lucru, iar ea a răspuns: *Este rugăciunea Rozarului făcută de poporul austriac.*

Alt exemplu, mai recent. **În Filipine**, în două rânduri, ca urmare a apelului Cardinalului Sin, răspunsul poporului creștin de a se ruga Rozarul a permis o schimbare de guvern, făcând ca dictatorii să plece fără război civil și fără vărsare de sânge.

Sfântul Papă Ioan-Paul al II-lea știa că atunci când scoatem rozarul din buzunar este ca și cum am lua mâna Mariei și am ține-o de mână tot timpul

zilei pentru ca Ea să ne poată conduce. El a spus: *A trece alături de Maria prin scenele Rozarului este ca și cum ai urma școala Mariei pentru a-L citi pe Cristos, pentru a-I pătrunde tainele, pentru a-I înțelege mesajul. Mă întorc spre voi, frați și surori de toate condițiile, spre voi, familii creștine, spre voi, bolnavi și persoane vârstnice, spre voi, tinerilor: luați cu încredere rozariul în mâinile voastre. Fie ca această chemare să nu rămână literă moartă.*

Un preot a spus: *Atunci când tu îți scoți șiragul rozarului din buzunar, dimineața, pentru a-ți începe rugăciunea, spune în sine ta că în realitate tu apuci mâna Sfintei Fecioare Maria. Și păstrează-o toată ziua!*

Când Ioan-Paul al II-lea a fost ales Papă, Sora Lucia a scris: *Dar el este cel pe care l-am văzut pe pământul Aljustrelului suferind, rugându-se și consfințind într-o mare biserică Rusia Inimii Neprihănite a Sfintei Fecioare Maria!* Sora Lucia a spus că... *prin Rusia nu trebuie să se înțeleagă o zonă geografică, un anumit teritoriu, ba chiar nici un anumit popor, ci mai degrabă o anumită ideologie (materialist-atee) care pe plan cultural, politic, social se manifestă printr-un totalitarism intolerant și opresor, prin persecutarea religiei.*

Al treilea secret de la Fatima încredințat Sorei Lucia a confirmat extraordinarul calvar al Papei Ioan Paul al II-lea în legătură cu cel al Bisericii secolului al douăzecilea.

Sora Lucia a murit la 13 februarie 2005, în Anul Euharistic, iar 13 este *semnătura* Sfintei Fecioare Maria.

Prof. Florica Pop

LUMEA ÎN CARE TRĂIM**Peste 100 de pelerini greco-catolici au ajuns azi în Sighet după ce au parcurs pe jos 165 de kilometri din satul Bădăcin**

Peste 100 de pelerini greco-catolici au parcurs 165 de kilometri pe jos din satul Bădăcin până în Sighet în semn de prețuire pentru martirii care au pățimit în fosta închisoarea de la Sighet. Au pornit în 22 august și astăzi au oficiat în frunte cu părintele Gui Florian o slujbă religioasă pe celularul din cadrul Muzeului Memorial Sighet. Evenimentul nu se află la prima ediție, a început în anul 2000 și în fiecare an unește credincioși greco-catolici în această călătorie care le dezvoltă spiritul de sacrificiu, trezește conștiințe, cheamă la iertare și rugăciune, dând o lecție de solidaritate tuturor. Tineri și adulți, toți purtând tricouri cu inscripția "Rugăciune și credință spre cinstirea altarului", 110 persoane s-au alăturat inițiativei părintelui greco-catolic Gui Florian, care este și Vicarul General de Oradea, călugăr în Congregația "Don Orione". Proiectul a prins contur în anul 2000, iar de atunci, la fiecare apel s-au adunat zeci de pelerini, înzestrați cu virtuți care le înobiliază sufletul: credință, bună înțelegere, iubire, dăruire, spirit de sacrificiu, respect pentru înaintași.

Unii vin pentru prima dată, dar majoritatea sunt veterani în această acțiune. Vin de fiecare dată cu convingerea că această experiență le este benefică, că fac un bine, că au multe de învățat: "Este o școală atât pentru tineri, cât și pentru adulți, învățăm unii de la alții să fim mai buni,

mai iertători, mai optimiști, mai înțelegători. Cred că este nevoie acum, mai mult ca niciodată să fim mai înțelegători, mai solidari, mai iertători", ne-a spus una dintre persoanele din grupul de pelerini. De ce vin în această călătorie?" pentru a ne jertfi pentru păcatele noastre, din respect pentru martirii noștri, dar și pentru a ne încărca spiritual", mărturisesc pelerinii.

Nu a fost un drum ușor, dar au rezistat 165 de kilomeri pe jos. Cea mai grea a fost trecerea peste Gutin, i-a prins ploaia și frigul și simțeau deja oboseala în oase. Dar nu s-au lăsat și astăzi au ajuns la destinație, la Muzeul Memorial unde au venit să cinstească memoria lui Iuliu Maniu. Pelerinajul se bucură de o participare din ce în ce mai numeroasă, de la an la an. Misiunea lui, așa cum ne-a declarat și părintele Gui Florian este de a cinsti memoria martirilor, dar și cinstirea preoților, călugărilor, călugărițelor și credinciosilor care s-au împotrivit abuzurilor sistemului politic, în apărarea Bisericii. Pelerinii au fost salutați și de primarul Ovidiu Nemeș, care le-a mulțumit pentru eforturile depuse și a lăudat inițiativa Congregației bihorene. Pelerinii vor mai poposi în orașul nostru până la 1 septembrie.

Narcisa Maghiari (maramedia.ro)

ASCULTĂ !!!

RADIO MARIA

O rază de lumină pentru sufletul tău!

Baia Mare 95,4 FM

Oradea 102,2 FM

Zalău 92,5 FM

Blaj 94,4 FM

SATELIT - - CABLU TV

www.radiomaria.ro

Sfântul Dumitru